

يادداشت

نگاه ايران وکارگروه ويژه اقدام مالي به پديده پول شويي در ايران

مجد سليميبرونجي کارشناس اقتصادي

● کمتر از ۴۰ سال است که پول شويي به عنوان یک جرم اقتصادي مطرح شده است. پول شويي ابتدا از دهه ۸۰ ميلادي در ايالات متحده آمريکا جرم انگاشته شد و بعد در ساير کشورها شاهد جرم‌انگاری اين پديده بوديم. در ايران جرم‌انگاری پول‌شويي خيلي دير انجام شده است، به‌گونه‌ای که اين موضوع همواره از سوی ديگر کشورها و مؤسسات و نهادهای مالی بين‌المللی مورد اعتراض قرار گرفته است.پديده پول‌شويي، از پديده‌های قديمی در اقتصاد کشورهاست. باوجوداين جرم‌انگاری پول‌شويي قدرت زيادی ندارد. در سه دهه اخير قضيۀ پول‌شويي به‌طور جدی در سطح جهان دنياي می‌شود.بانک‌های بين‌المللی انتظار دارند، شرايط کنترل و نظارت بر هرگونه پرداختی فراهم شود و می‌خواهند از اين بابت که آن پول چگونه کسب شده است، اطمينان حاصل کنند.مسئله مبارزه با پول‌شويي با جديت زيادی از سوی نهادهای مالی بين‌المللی دنياي می‌شود و به‌همین‌ترتيب مورد پيگیری واقع شده، اما اين روند هنوز در ايران مرسوم نشده است. در اکثر قريب‌به‌اتفاق کشورهای دنيا، مبارزه با پول‌شويي و شناسايی منابع کسب درآمد مرسوم بوده و مبارزه با پول‌شويي در آنها به صورت قانون درآمده است.اما در ايران قانون مبارزه با پول‌شويي هنوز در عمل اجرائی نشده است. به اين دليل اين مسئله همواره از سوی ديگر کشورها و مؤسسات و نهادهای مالی بين‌المللی مورد اعتراض‌های جدی قرار گرفته است.همين چندسال پيش و به‌دنبال فشارهای اتحاديه اروپا و تهديد به قطع ارتباط بانک‌های اروپايی با بانک‌های ايراني، بالاخره در اسفندماه سال ۱۳۸۶ قانون مبارزه با پول‌شويي در مجلس شورای اسلامي به تصويب رسيد. قانون مصوب مذکور در جهت مبارزه با پول‌شويي یک قانون مختصر ۱۲ ماده‌ای است که ضمانت اجرای آن هم، سنگين نيست.مجازات‌ي که برای پول‌شويي در اين قانون درنظر گرفته شده است، مجازات نقدي است و طبق قانون شامل یک‌چهارم مبلغ پول‌شويي شده است.سازمان بين‌المللی گروه ويژه اقدام مالی (FATF) که پول‌شويي در جهان را رصد می‌کند، در آخرين جلسه‌اش در کره جنوبي که با حضور ۳۷ کشور برگزار شد، ايران را از نظر مبارزه با پول‌شويي بررسي کرد.گروه ويژه اقدام مالی، محدوديت‌های ايران را به‌عنوان کشوری که بايد با احتياط در زمينه مبادلات مالی و پولي به آن نگاه کرد، لغو کرده است. اين محدوديت‌ها یک‌سال است به دليل تلاش‌های ايران برای مقابله با پول‌شويي لغو شده است، اما اسم ايران همچنان در ليست سياه کشورهای مسئله‌دار در زمينه پول‌شويي باقي مانده است.اين مسئله نشان می‌دهد مجموعه اقدامات ايران در زمينه مبارزه با پول‌شويي کافي نبوده و بايد تلاشش در اين زمينه را تشديد کند. اين تغيير رویه و لغو محدوديت‌ها بدون شک تاثير زيادی بر رفتار سازمان‌ها و نهادهای مالی دنيا در مراودات بين‌المللی پولي و بانکی با ايران خواهد داشت.برای خروج هميشگی ايران از ليست سياه کشورهای پرخطر در حوزه پول‌شويي بايد با تدبير عمل کرد و با روش‌های مختلف از جمله اطلاع‌رسانی و کنترل و مراقبت دائمی در داخل اعتماد جامعه بين‌المللی را جلب کنيم تا از تشکيل هر نوع اتحاد عليه ايران در اين زمينه خودداری کنيم.ايران یک بازیگر اصلي در عرصه سياست و اقتصاد دنياست و دشمنان آن هم اگر بخواهند، اين قدرت را ندارند که اين بازیگر مهم را کنار بگذارند.از آن طرف ايران هم بايد نگاه مثبت دنيا را به سمت خود جلب کند و روند شفاف‌سازی اقدامات پولي و بانکی، بايد در مسير قانون باشد. موضوع پول‌شويي و حل مشکلات مربوط به آن نه‌فقط از منظر جلب اعتماد داخلی و تسهيل روابط بانکی با ديگر کشورها بلکه از نظر پويايی اقتصاد داخلی هم ضرورت دارد. شفاف‌سازی یک اصل مهم در کار مالی است و اجرای کامل قانون مبارزه با پول‌شويی می‌تواند به بهبود وضعيت نظام بانکی کشور از اين منظر کمک کند.

تک‌خير

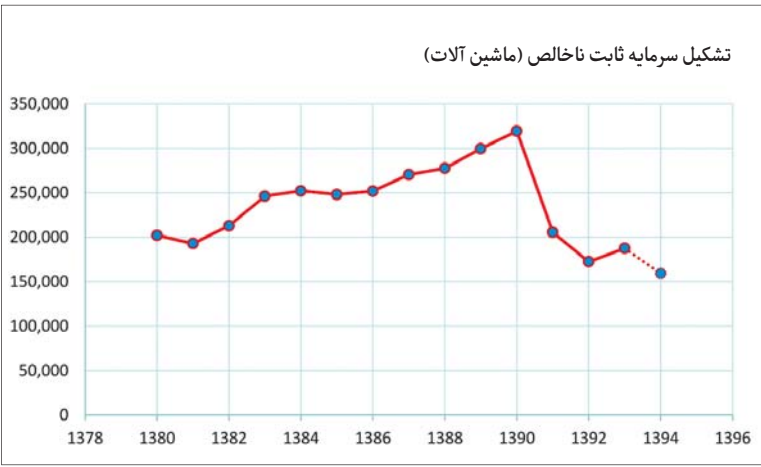
نحوه اعتراض به حذف يارانه نقدي اعلام‌شد

● **تسليم:** نحوه ثبت اعتراض خانوارهای حذف‌شده از يارانه اعلام شد. وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی در اطلاعيه‌ای درباره نحوه ثبت اعتراض حذف‌شدگان از يارانه نقدي، اعلام کرد آن‌دسته از خانوارهایی که يارانه آنها در تيرماه سال جاری حذف شده است، در صورت تمايل به ثبت اعتراض خود از چهارشنبه ۳۰ تير ۱۳۹۵ صر قا به سامانه **www.yaraneh10.ir** مراجعه کنند.

اقتصاد

صنعت ناخوش، درگیر باج و خراج شده‌است

سقوط آزاد سرمایه‌گذاری در صنعت

سقوط تشکيل سرمايه ثابت در بخش صنعت، بهتر از هر جای ديگر، در روند تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات مشاهده می‌شود. سير نزولي اين متغير کليدی به‌راستي نگران‌کننده است. همان‌طور که پيش‌تر گفته شد، سرمايه‌گذاری در صنعت از سال‌های میانی دهه ۸۰ رو به کندی گذاشته است. اما، به‌ویژه از سال ۹۰ به بعد، روند نزولي سرمايه‌گذاری در بخش ماشين‌آلات (مهم‌ترين جزء سرمايه‌گذاری ثابت در بخش صنعت) شدت کم‌سابقه‌ای گرفته است. ميزان سرمايه‌گذاری در بخش ماشين‌آلات در سال ۹۱ به‌قدری کاهش يافت که قدرمطلق آن حتی از سال‌های ابتدایي دهه ۸۰ نیز پايين‌تر بود.

به‌طور مشخص، اگر شاخص سرمايه‌گذاری در ماشين‌آلات صنعتی در سال ۱۳۸۴ را صد فرض کنيم، در سال ۹۲ اين رقم به ۶۸ سقوط می‌کند. در سال ۹۳ تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات افزایش می‌یابد و شاخص به ۲۴۰٫۳ می‌رسد و گرچه آمار مشابه برای سال ۹۴ هنوز منتشر نشده، اما براساس شواهدی که در دست است، تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات در سال ۹۴ بار ديگر نزولي شده و شاخص را به کمتر از ۶۴ رسانده است.

کاهش سرمايه‌گذاری در ماشين‌آلات تاثير خود را در کاهش بهره‌وری نیروی کار و کندی رشد یا رشد منفی توليدات صنعتی نشان می‌دهد. بسیاری از صنايع ما با فناوری و سرمايه فیزیکی (ماشين‌آلات) قديمی فعالیت می‌کنند و اينها از جمله دلايل بهره‌وری نازل، هزینه تمام‌شده بالا و کاهش رقابت‌پذیری صنايع داخلی است. در اين شرایط، دستیابی به هدف «سند چشم‌انداز

۹۳ تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات افزایش می‌یابد و شاخص به ۲۴۰٫۳ می‌رسد و گرچه آمار مشابه برای سال ۹۴ هنوز منتشر نشده، اما براساس شواهدی که در دست است، تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات در سال ۹۴ بار ديگر نزولي شده و شاخص را به کمتر از ۶۴ رسانده است.

کاهش سرمايه‌گذاری در ماشين‌آلات تاثير خود را در کاهش بهره‌وری نیروی کار و کندی رشد یا رشد منفی توليدات صنعتی نشان می‌دهد. بسیاری از صنايع ما با فناوری و سرمايه فیزیکی (ماشين‌آلات) قديمی فعالیت می‌کنند و اينها از جمله دلايل بهره‌وری نازل، هزینه تمام‌شده بالا و کاهش رقابت‌پذیری صنايع داخلی است. در اين شرایط، دستیابی به هدف «سند چشم‌انداز

۹۳ تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات افزایش می‌یابد و شاخص به ۲۴۰٫۳ می‌رسد و گرچه آمار مشابه برای سال ۹۴ هنوز منتشر نشده، اما براساس شواهدی که در دست است، تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات در سال ۹۴ بار ديگر نزولي شده و شاخص را به کمتر از ۶۴ رسانده است.

کاهش سرمايه‌گذاری در ماشين‌آلات تاثير خود را در کاهش بهره‌وری نیروی کار و کندی رشد یا رشد منفی توليدات صنعتی نشان می‌دهد. بسیاری از صنايع ما با فناوری و سرمايه فیزیکی (ماشين‌آلات) قديمی فعالیت می‌کنند و اينها از جمله دلايل بهره‌وری نازل، هزینه تمام‌شده بالا و کاهش رقابت‌پذیری صنايع داخلی است. در اين شرایط، دستیابی به هدف «سند چشم‌انداز

۹۳ تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات افزایش می‌یابد و شاخص به ۲۴۰٫۳ می‌رسد و گرچه آمار مشابه برای سال ۹۴ هنوز منتشر نشده، اما براساس شواهدی که در دست است، تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات در سال ۹۴ بار ديگر نزولي شده و شاخص را به کمتر از ۶۴ رسانده است.

امروز که سازمان امور مالیاتی، بدهی سال‌های اول دهه ۸۰ را از آنها مطالبه می‌کند، دیگر اه در بساط نداشته باشند. آگهی ایتال اين قبيل مطالبات مالیاتی مربوط به سال‌های دور را به‌وفور در مطبوعات می‌خوانيم و دچار حيرت می‌شويم. اين مطالبات همچون شمشير داموکلس بالای سر صاحبان کسب‌وکار در مملکت ما خودنمایی می‌کند و آرامش افکار صاحبان کسب‌وکار را درهم می‌ريزد. سؤال اينجاست که اگر دولت به‌راستي قصد مساعدکردن فضای کسب‌وکار کشور را دارد، چرا به سازمان امور مالیاتی دستور نمی‌دهد اين شمشير داموکلس را از بالای سر آنها بردارد و با اين گروه از موديان و حتی موديان مالیاتی امروز مراسم آشتی‌کنان برگزار کند؟ اين همه سخت‌گیری با صاحبان کسب‌وکار و فعالان اقتصادی در شریطی که رکود مزمن و طولانی فضای اقتصاد کشور ما را تيره و تار کرده است، چه توجیهي می‌تواند داشته باشد؟ اصلا اين همه پافشاری برای وصول مالیات‌های مربوط به سال‌های دور از نقطه‌نظر هزینه‌هایی که صرف پرداخت حقوق و دستمزد به کارمندان سازمان امور مالیاتی می‌شود، چه توجیهي می‌تواند داشته باشد؟ اگر درست نيست که سازمان امور مالیاتی بگويم من مامور و معذور و رکود ويرانگر اقتصادی و کسادی کسب‌وکارها ربطی به من ندارد. بگذاريد در اين شرایط بسيار دشوار، صاحبان کسب‌وکار و توليدکنندگان نفسی تازه کنند. اگر واقعا می‌خواهيد فضای کسب‌وکار در کشور برای صاحبان کسب‌وکار مساعد شود و اقتصاد دولت گذشته و رکود تورمی بعد برای سرمايه‌گذاری پيدا کنند، برای چندسالی هم

بخش صنعت و معدن از سال ۱۳۹۰ تاکنون خبر داده و از اين مسئله و رشد منفی صنعت به‌عنوان فاجعه ياد کرده است و به گفته رئيس مؤسسه مطالعات و پژوهش‌های بازرگانی» در سال‌های ۸۵ تا ۹۳ سرمايه‌گذاری در بخش صنعت افت چشمگیری را تجربه کرد». سرمايه‌گذاری به قيمت جاری در سال ۸۷ بيش از ۲۲ هزار ميليارد تومان بوده که اين رقم در سال ۹۱ به پايين‌ترين رقم خود يعني کمی بيش از شش هزار ميليارد تومان رسيد و پس از آن با رشدی اندک در سال ۹۳ به ۹ هزار ميليارد تومان افزایش يافت». البته براساس گزارش‌هایی که برخی رسانه‌ها از آمار (هنوز اعلام عمومی نشده) مرکز آمار ايران منتشر کرده‌اند، در سال ۹۴ سرمايه‌گذاری در صنعت بار ديگر با رشد منفی مواجه شده است.

سقوط تشکيل سرمايه ثابت در بخش صنعت، بهتر از هر جای ديگر، در روند تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات مشاهده می‌شود. سير نزولي اين متغير کليدی به‌راستي نگران‌کننده است. همان‌طور که پيش‌تر گفته شد، سرمايه‌گذاری در صنعت از سال‌های میانی دهه ۸۰ رو به کندی گذاشته است. اما، به‌ویژه از سال ۹۰ به بعد، روند نزولي سرمايه‌گذاری در بخش ماشين‌آلات (مهم‌ترين جزء سرمايه‌گذاری ثابت در بخش صنعت) شدت کم‌سابقه‌ای گرفته است. ميزان سرمايه‌گذاری در بخش ماشين‌آلات در سال ۹۱ به‌قدری کاهش يافت که قدرمطلق آن حتی از سال‌های ابتدایي دهه ۸۰ نیز پايين‌تر بود.

به‌طور مشخص، اگر شاخص سرمايه‌گذاری در ماشين‌آلات صنعتی در سال ۱۳۸۴ را صد فرض کنيم، در سال ۹۲ اين رقم به ۶۸ سقوط می‌کند. در سال ۹۳ تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات افزایش می‌یابد و شاخص به ۲۴۰٫۳ می‌رسد و گرچه آمار مشابه برای سال ۹۴ هنوز منتشر نشده، اما براساس شواهدی که در دست است، تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات در سال ۹۴ بار ديگر نزولي شده و شاخص را به کمتر از ۶۴ رسانده است.

کاهش سرمايه‌گذاری در ماشين‌آلات تاثير خود را در کاهش بهره‌وری نیروی کار و کندی رشد یا رشد منفی توليدات صنعتی نشان می‌دهد. بسیاری از صنايع ما با فناوری و سرمايه فیزیکی (ماشين‌آلات) قديمی فعالیت می‌کنند و اينها از جمله دلايل بهره‌وری نازل، هزینه تمام‌شده بالا و کاهش رقابت‌پذیری صنايع داخلی است. در اين شرایط، دستیابی به هدف «سند چشم‌انداز ۹۳ تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات افزایش می‌یابد و شاخص به ۲۴۰٫۳ می‌رسد و گرچه آمار مشابه برای سال ۹۴ هنوز منتشر نشده، اما براساس شواهدی که در دست است، تشکيل سرمايه ثابت در ماشين‌آلات در سال ۹۴ بار ديگر نزولي شده و شاخص را به کمتر از ۶۴ رسانده است.

کاهش سرمايه‌گذاری در ماشين‌آلات تاثير خود را در کاهش بهره‌وری نیروی کار و کندی رشد یا رشد منفی توليدات صنعتی نشان می‌دهد. بسیاری از صنايع ما با فناوری و سرمايه فیزیکی (ماشين‌آلات) قديمی فعالیت می‌کنند و اينها از جمله دلايل بهره‌وری نازل، هزینه تمام‌شده بالا و کاهش رقابت‌پذیری صنايع داخلی است. در اين شرایط، دستیابی به هدف «سند چشم‌انداز

که شده به سرزمين اصلي هم به چشم مناطق آزاد نگاه کنيد و همان تسهيلات و معافيت‌هایی که برای سرمايه‌گذاران و صاحبان کسب‌وکارها در مناطق آزاد در نظر گرفته‌ايد، برای سرزمين اصلي هم در نظر بگيريد تا فشار کمتری به صاحبان کسب‌وکار در سرزمين اصلي وارد شود و صاحبان سرمايه، سرمايه‌های خودشان را به صحنه کار و توليد بياورند. اکنون فعالان اقتصادی و صاحبان کسب‌وکارها از کف خيابان‌ها گرفته تا سطح واحدهای کوچک و بزرگ توليد از سوی مثلت سازمان امور مالیاتی، سازمان تأمین اجتماعی و شهرداری‌ها تحت انواع فشارها قرار دارند. شهرداری‌هایی که به دليل یک بدهی کوچک یا حتی عوارض تابولی به یک واحد صنفی به‌طور ضربتی آن را تعطيل می‌کنند و به هيچ مقام و دستگاهی هم حساب پس نمی‌دهند. اختلاس قدرتی در دل قدرت دولت هستند، خودشان می‌برند و خودشان می‌دوزند و زور هيچ‌کس حتی شورای شهر هم به آنها نمی‌رسد. سازمان تأمین اجتماعی هم که جز وضع انواع حقه بيمه‌ها و جرime‌ها برای کارفرمایان وظيفه ديگری برای خود نمی‌شناسد. خلاصه همه سازمان‌های زیرمجموعه دولتی که می‌خواهند اقتصاد کسب‌وکار مملکت را مساعد کنند، دست در دست شهرداری‌ها سخت‌ترين فشارها را بر فعالان اقتصادی وارد می‌کنند، ولی در سخنرانی‌ها و مصاحبه‌های خود دامنأ شعار مساعدکردن فضای کسب‌وکار را سر می‌دهند و اين در حالی است که به اذعان مسئولان امور، واحدهای توليدی و صنفی در نتیجه نداشتن رکود اقتصادی یکی پس از دیگری از درمی‌آیند و

مربوط می‌شود که علاوه بر حیف و میل منابع ارز شمشند، اين حوزه راهبردی اقتصاد کشور را از سال‌ها پيش به آشفته‌بازاری سردرگم بدل کرده است. براساس آمار موجود، در کشور ما بيش از ۹۵۰ شرکت توليدکننده فرش ماشينی (با پروانه بهره‌برداری) وجود دارد که البته بخش بزرگی از آنها یا راکد مانده یا با ظرفيت نازل فعاليت می‌کنند. در همین حال ۲۵۶ شرکت توليدکننده فرش نیز تحت عنوان «دارای مجوز و در دست‌ساخت» طبقه‌بندی شده‌اند. شرايطی مشابه در بسیاری از صنايع ديگر (موتورسيکلت‌سازی، سيمان، فولاد...) قابل‌مشاهده است. ظاهرا اين وضعيت ناشی از تلقی خاص سياست‌گذاران ما از «رقابت» است، رقابتی که در اقتصاد جهانی شده امروز، ماهيتی يکسره متفاوت يافته است. عواملی از قبيل صرفه‌های مقياس، هزینه‌های سربار، بهره‌وری و قيمت تمام‌شده، قربانی اين تلقی از «رقابت» هستند.

در همین حال، قوانين و مقررات توليدستيز، فساد اداری و انواع هزینه‌های مرئی و نامرئی که عملا نوعی باج و خراج برای توليد به شمار می‌آیند و مجوزهای جورواجوری که حتی پس از شناسایی به دلايلي نامعلوم لغو نمی‌شوند، «فضای کسب‌وکار» بسيار نامساعدی را برای صنعت پديد آورده است. نرخ غيرواقعی از که بر دشواری رقابت توليدکنندگان داخلی با کالاهای وارداتی دامن می‌زند را هم می‌توان به اين فهرست افزود تا دريابيم چرا فعاليت‌های صنعتی به مبارزه‌ای دشوار و فرسايشی، با بازدهای غيرقابل‌قبول، بدل شده است. در اين شرایط، بی‌رغبتی سرمايه‌گذاران به درگیرکردن سرمايه خود در اين عرصه پرجالش و کم‌بازده، درست همان چیزی است که بايد انتظارش را داشته تکييد.

انصافاً بايد تأکيد شود هيچ‌کدام از مشکلاتی که برشمرديم در سه سال گذشته ظهور نکرده‌اند. جدای از اين، دولت يازدهم می‌تواند برای مهار تورم لجام‌کسيخته، برای تلاش در تنش‌زدایی و برای ايجاد فضایی بازتر و اميدوارکننده‌تر در جامعه به خود بيالند. اين واقعيت هم نبايد فراموش شود که «تنگناي مالی» ناشی از ولخرجی‌های گذشته و بدهی‌های به‌ارت‌رسیده، همراه با سقوط درآمدهای نفتی، امکانات دولت را به‌شدت محدود و مقابله با مشکلات را دشوارتر کرده است. اما نه موفقيت‌های به‌دست‌آمده و نه تنگناي مالی، عذر موجهی برای کوتاهی در انجام برخی اقدامات راهگشا و کم‌هزينه در حوزه صنعت و توليد نيستند.

واقعيت اين است که خواه به دليل اختلاف نظر در تيم اقتصادی دولت و خواه به دليل ملاحظات و مصلحت‌اندیشی‌هایی که ما از آن بی‌خيريم، برخورد دولت با مشکلات صنعت و توليد، متزلزل و سخت‌محافظه‌کارانه بوده است. تدوين یک استراتژی صنعتی، با بهره‌گیری (و البته نه گرت‌برداری) از تجربيات کشورهای موفق در عرصه توليد و صنعت، بهسازی فضای کسب و کار و مبارزه قاطع با رانت‌خواری و فساد اداری، هيچ‌کدام ربطی به «تنگناي مالی» ندارند. اصلاح نرخ ارز، نیز دست‌کم به اندازه‌ای که تقاض تورم داخلی و خارجی سه سال گذشته را پوشش دهد، نغتنها رقابت‌پذیری توليدات داخلی را بهبود می‌بخشد، بلکه در کاهش تنگناي مالی دولت هم تاثيرگذار خواهد بود.

اقداماتی از اين دست، نه‌تنها می‌توانست گامی در مسیر اصلاحات موردنياز و نويدبخش آینده‌ای بهتر برای صنعت کشور باشد، بلکه با اميدوارکردن توليدکنندگان به عزم جدی دولت برای حمايت از صنعت پس از کاهش تنگناي مالی کتونی، تحمل فشارها و مقابله با چالش‌ها را نیز برای آنها آسان‌تر می‌کند.

سرمايه‌های مملکت از خرجه کار و فعاليت خارج می‌شوند. یکی از علت‌های اصلي واردکردن اين همه فشار و ايجاد اين همه مزاحمت برای فعالان اقتصادی و صاحبان کسب‌وکار، وجود همان درآمدهای نفتی است که نوعی احساس بی‌نیازی ناخواسته به درآمدهای مالیاتی را در مديران دولتی ما ايجاد کرده است. حتی در شرایط کتونی که قيمت نفت به حدود یک سوم سال‌های گذشته تقليل پيدا کرده، اين فشارها و بی‌مهری‌ها نسبت به هرکس که در اين مملکت چرخ کسب‌وکاری را می‌چرخاند و اشتغال ايجاد می‌کند، ادامه دارد. بستن و لاک مهر کردن در کسب‌وکارها به بهانه‌های مختلف به امری رایج برای شهرداری‌ها و ديگر نهاده‌ا و سازمان‌هایی که خود را به نحوی ناظر بر واحدهای صنفی و توليدی می‌دانند، تبديل شده و آسیب‌های ناشی از مطالبات ناحق مالیاتی و حق بيمه‌های ناصواب بر فعالان اقتصادی و صاحبان کسب‌وکار را صدچندان کرده است. با چنين اوصافی آیا می‌توان به مساعدشدن فضای کسب‌وکار در کشور اميدوار بود و آیا صاحب سرمايه‌ای پيدا می‌شود که با مشاهده حال‌وروز فعالان اقتصادی و صاحبان کسب‌وکارهای کوچک و بزرگ دل و جرئت سرمايه‌گذاری و ايجاد ثروت و اشتغال برای کشور را پيدا کند؟ آیا در اين فضای نامساعد کسب‌وکار زمينه‌ای برای تحقق اهداف بزرگ اقتصاد مقاومتي که همه مسئولان در دهه‌های مختلف در سخنرانی‌ها، خود را ملزم به اجرای آن معرفی می‌کنند، وجود خواهد داشت؟ دولت محترم بايد به اين سؤال جواب دهد.

خبر

۱۵۹۹ واحد صنعتی بحرانی میراث احمدی‌نژاد برای روحانی

● **ایلنا:** دولت روحانی در سال ۱۳۹۲ درحالی دولت را تحویل گرفت که اقتصاد با بحران‌های عدیده‌ای دست‌به‌گیريان بود. بدهی انباشته دولت، تنگناهای شدید مالی، تورم بیش از ۴۰ درصد، رکود شدید و رشد اقتصادی منفی بخشی از این بحران‌ها بود. یکی از مهم‌ترین کم‌کاری‌های دولت کتونی در سه سال گذشته، تشریح نکردن صریح و کامل وضعيت وخیمی بود که از محمود احمدی‌نژاد تحویل گرفت. ایلنا به مجموعه گزارش‌های دست‌یافته است که در دولت احمدی‌نژاد (در شهریور ۱۳۹۱) ازسوی یکی از نهادهای مسئول دولتی برای ارائه به یک نهاد تصميم‌گیر حاکمیتی، تهیه شده است. در اين گزارش به‌صورت مبسوط به واحدهای بزرگ توليدی و صنعتی مشکل‌دار کشور پرداخته شده و دلايل متعدد آن تشریح شده است. براساس اين گزارش ۱۵۹۹ بنگاه و واحد بزرگ صنعتی کشور در شهریور سال ۱۳۹۱ درگیر مشکلات اساسی بوده و در آستانه ورشکستگی قرار داشتند. بدهی به نظام بانکی، انباشت محصول در انبار و فقدان تقاضا، مازاد نیروی انسانی، زیان انباشته سنناتوی و مطالبات از دولت، بخشی از دلايل بحرانی‌شدن وضعيت صنايع در گزارش دولت احمدی‌نژاد در شهریور سال ۱۳۹۱ عنوان شده است. این روزها درحالی تيم رسانه‌ای جریان ضدولت، به به آه و فغان و ريختن اشک تساح درباره تعطیلی واحدهای صنعتی مشغول است که ۱۵۹۹ واحد بزرگ صنعتی در شهریور ماه سال ۱۳۹۱ مشکل‌دار بوده و در وضعيت بحرانی به دولت حسن روحانی منتقل شدند. عیان‌شدن اين مشکلات انباشته در سال‌های اخير به مستمسکی برای حملات تند علیه دولت تبديل شده است. اقدامی که جز قرار به جلو نام ديگری نمی‌توان بر آن نهاد. جالب اينجاست در ميان اين ۱۵۹۹ واحد مشکل‌دار نام ده‌ها تعاونی مسکن‌مهر نیز به چشم می‌خورد.

طرح جدید حذف کارت بنزین کلید خورد

● **مهر:** مدیرعامل شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی با انتقاد از عرضه کاردی بنزین و زائد توصيف‌کردن سامانه هوشمند سوخت، گفت: با عرضه تک‌نرخي بنزین، رشد مصرف اين فرآورده نفتی مدیریت شده است. سيدناصر سجادی با بيان اینکه عرضه دوزخی بنزین از طريق کارت ضرورتی ندارد، گفت: با توجه به شرايط موجود و تک‌نرخ‌شدن بنزین و نبود رغبت در مردم برای استفاده از کارت‌های سوخت، نگهداری سامانه هوشمند توزیع بنزین اقدامی اضافی با افزایش بار مالی برای دولت است که بايد هرچه‌سريع‌تر درباره آن تصميمی جدی اتخاذ شود. مدیرعامل شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی با اشاره به اینکه سامانه هوشمند سوخت به اهداف تعيين‌شده دست يافته است، یادآور شد: سامانه هوشمند سوخت با هدف اصلاح قيمت سوخت، کاهش مصرف و جلوگیری از قاچاق سوخت در کشور راه‌اندازی شد که امروز به تمامی اهداف تعيين‌شده اين پروژه ملی دست پيدا کرده‌ايم و وزارت نفت اعتقادى به ادامه کار و موجوديت سامانه هوشمند سوخت برای عرضه بنزین ندارد. به گفته سجادی، ضرورت به‌کارگیری کارت سوخت در زمان چندنرخي بودن بنزین، قيمت پايين و قاچاق بالای اين فرآورده ضروری بود؛ اما درحال حاضر که اين مشکلات در کشور مرتفع شده است، حفظ اين سامانه در بخش بنزین بی‌فايده و کار زائدی است که جز بار هزينه‌ای بر دولت تاثير ديگری ندارد.

رنگ خطر محدودیت آب در مرکز ایران

● **مهر:** یک مقام مسئول در وزارت نیرو با اشاره به خشک‌سالی هشت‌ساله و تاثير آن بر منابع آب اصفهان در مرکز ايران، گفت: فعلا نوبت‌بندی اجرا نشده و مدیریت فشار در دستور کار است. هاشم امینی با اشاره به مشکل تأمین آب شرب شهرهای استان اصفهان در اثر خشک‌سالی هشت‌ساله گفت: از ابتدای فصل تابستان با توجه به همکاری مردم با شرکت آفا در مصرف بهينه آب و مدیریت فشار که از سوی مسئولان امر صورت‌گرفته، تاکنون هيچ‌گونه مشکلی درباره تأمین آب شرب مردم در اصفهان وجود نداشته و مردم با قطعی آب مواجه نشده‌اند. امینی به صرفه‌جویی ۲۰ الی ۲۵ درصدی مردم در فصل تابستان پرداخت و اظهار کرد: مسلم است که در فصل تابستان با افزایش دما، تقاضا برای مصرف آب بیشتر می‌شود؛ درصورتی‌که ميانگين بارندگی در کشور حدود ۲۰۰ ميلي‌متر و در استان اصفهان بين ۱۰۰ تا ۱۲۰ ميلي‌متر در سال است؛ ما در شرایط آب و هوایی خشک قرار داریم و در اقليم گرم و خشک، افزايش دما را در فصل تابستان شاهد هستيم که اين عامل خود باعث افزایش مصرف آب می‌شود، اما با وجود اين، بايد مردم در فصل تابستان بيش از هر زمان ديگری مصرف آب را مدیریت کنند تا در اين فصل گرم سال، دسترسى کافي به آب داشته باشند. اين مقام مسئول در وزارت نیرو گفت: در تمام روزهای سال، مسئولان امر برای تأمین و توزیع عادلانه آب شرب تلاش بسياری می‌کنند، اما در ماه‌های گرم سال اين تلاش چند برابر می‌شود تا مردم در روزهایی که به دليل افزايش دما به آب نياز دارند، از اين مایه حياتی بی‌نصيب نباشند؛ در اين زمينه مدیریت مصرف از سوی مردم هم بسيار حائز اهميت است.